

תת"ע (עכו) 1126-07-25 - שמעון אליהו שוקרון נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 1126-07-25 - שמעון אליהו שוקרון נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 1126-07-25

שמעון אליהו שוקרון

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[29.01.2026]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ);

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 28.9.2025 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 28.1.2026

דין ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדין בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדין;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "עניין איטליא"); ע"פ

1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

1. האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדין?

המבקש לא הכחיש את קבלת הדו"ח ליד אולם טען כי לא הבין כי עסקין בהזמנה לדין.

אין בטענה זו של המבקש כדי להעלות או להוריד, העובדה כי עסקין בהזמנה לדין נכתבה באותיות קידוש לבנה

כאשר מועד הדין ושעתו נרשמו בגופן מודגש, וחתימתו של המבקש אף מתנוססת על גבי ההזמנה לדין. ככל

שהמבקש לא טרח לקרוא את המסמך אשר נמסר לו על ידי גורם רשמי, אין לו אלא להלין על עצמו.

בהערת אגב אוסיף כי מקום שעסקין בהזמנה לדין, אזי מטבע הדברים לא רשום קנס לתשלום ולכן לא נהיר מה סבר

המבקש שיש לעשות עם אותה הזמנה לדין ומה נפקותה.

אוסיף ואומר כי הטענה בדבר אי קבלת זימון לדין הינה טענה שזורה, ואף שזורה מדי, בפי נאשמים אשר לא טרחו

להתייצב לדיונים בעניינם ונשפטו בהעדרם. טענה זו נשמעת חדשות לבקרים באולמות בתי המשפט ועל מנת לקבלה

יש לבסס אותה כדבעי; טענת אי קבלת זימון אשר נטענת כלאחר יד, אין בה כדי להועיל לאומרה; בהקשר זה יפים

הדברים שנאמרו בעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (15.12.2022) שם נקבע לפיהם:

"אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי

מתייצב לדין", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי

הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

לאור האמור, לא עלה בידי המבקש להוכיח קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדין.

2. האם נוצר עיוות דין בשל שפיטת המבקש בהעדרו?

המבקש לא כפר בביצוע העבירה ולמעשה הלין אך ורק על הענישה אשר הוטלה עליו.

ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות

דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

המבקש כאמור, לא פירט כלל מה הגנתו, לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על

בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין.

אדגיש כי גזר הדין היה ראוי ומאוזן; אמנם הוטלה על המבקש פסילה בת 3 חודשים יחד עם זאת העבירה בה הורשע המבקש טומנת בחובה על פי חוק פסילת מינימום בת 3 חודשים, וראיתי לנכון להסתפק באותה פסילת מינימום הגם שעברו התעבורתי של המבקש אינו נקי.

באשר לעתירת המבקש להורות על ביטול תוספת הפיגורים הרי שגם בקשה זו דינה להידחות שכן בע"פ 4919/14 אזולאי נ' מדינת ישראל, נקבע על ידי בית המשפט העליון כי, משקם בית המשפט מכסאו, הסמכות לפרוס את התשלומים או להפחית את תוספת הרביות והפיגורים נתונה למרכז הגבייה ואינה עוד בידי בית המשפט, על כן על המבקש לפנות למרכז הגבייה ולהעלות שם את טענותיו.
לאור כל האמור, הבקשה נדחית ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא).
המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.
זכות ערר כחוק.
ניתנה היום, י"א שבט תשפ"ו, 29 ינואר 2026, בהעדר הצדדים.